

způsobil, vycházel však při subsumpci činu obžalovaného Josefa D-a z úvahy, že při loupeži, zločinu to majícím za předmět hmotnou škodu, může být činnost pachatele, fyzické násilí vykonávajícího, rozložena mezi více osob, činností navzájem se doplňujících, pokud jen zlý úmysl jich směřuje k témuž výsledku. K náhledu tomuto dlužno sice přisvědčiti; než rozsudková zjištění postrádají náležitého upotřebení tohoto právního pojetí na případ, o který se jedná. Rozsudek spatřuje stělesnění onoho vzájemného doplňování se činností obou obžalovaných při násilí, fyzicky pouze K-em předsevzatém v tom, že oba pachatelé třikráte za poškozeným běželi a obžalovaný Josef D. při násilí K-em páchaném stál v jeho bezprostřední blízkosti a po předsevzatém útoku cigarety k sobě přijal. Zůstal však dlužen doličiti a zjistiti, proč v přítomnosti Josefa D-a při útocích K-ových na Františka F-a vidí více, než nečinnou přítomnost, již by sama o sobě byla mohla přece býti. Aby okolnosti uváděné v rozsudku naplňovaly pojem činnosti, doplňující činnost bezprostředního útočníka činností, právně rovnocennou činnosti K-ově, byl by musil soud nalézací zjistiti, že se K-ovi v přítomnosti Josefa D-a dostávalo — a to na podkladě společného rozhodnutí se ku zločinu — alespoň morální opory a posily, ne-li i posily hmotné, záleževší v tom, že Josef D. stál pohotově pro případ potřeby za účelem snažšího a bezpečnějšího provedení útoku. Toho rozsudek nezjistil. Jeho zjištění neobírají se otázkou, byl-li obžalovaný Josef D. ochoten a hotov přispěti K-ovi k úspěšnému provedení činu, sledoval-li K-a a stál-li v jeho bezprostřední blízkosti v úmyslu, jemu přispěti neb alespoň s vědomím, že s ním K. počítá jako se svým pomocníkem, že v něm vidí svou podporu pro případ potřeby, a že takto K-a posiluje alespoň morálně a tím k provedení činu přispívá. Bez konkrétních zjištění v těchto směrech není rozřešena skutková otázka, dlužno-li v zachování se D-ově spatřovati činnost, doplňující aktivní násilí, K-em na Františku F-ovi spáchané. K vývodům soudu nalézacího, že obžalovaného D-a dlužno považovati za přímého pachatele také vzhledem k ustanovení §u 192 tr. zák., uvádí se toliko, že toto zákonné ustanovení mluví o v y h r o ž o v á n í ve společnosti spolupachatelů, v kterémžto směru však rozsudek nijakého zjištění nepředsevzal.

Čís. 442.

Zákony a nařízení československé republiky nabyly v přivtěleném území působnosti teprve skutečným jeho zabráním.

(Rozh. ze dne 14. května 1921, Kr I 823/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Čes. Budějovicích ze dne 27. září 1920, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem dle §u 2 lit. b) zákona ze dne 18. března 1920, čís. 188 sb. z. a nař., rozsudek v odpor vzatý zrušil a vrátil věc soudu nalézacímu, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Nalézací soud uznal obžalovaného vinným přečinem dle §u 2 lit. b) zákona ze dne 18. března 1920, čís. 188 sb. z. a n., jehož se prý dopustil tím, že dne 4. srpna 1920 z Josefsschlagu na Vitorazku předmět potřeby, jalovici v ceně 8000 K něm. rak., tudíž v ceně přes 500 Kč, nikoliv však přes 4000 Kč, dopravoval do ciziny bez potřebného povolení. Zmateční stížnosti obžalovaného dlužno potud přisvědčiti, že z rozsudku není patrné, zdali přihlížel nalézací soud při řešení tohoto případu k opatření Stálého výboru Národního shromáždění republiky Československé ze dne 23. července 1920 čís. 450 sb. z. a n. o přivtělení Vitorazka a Valčicka. Podle §u 1 tohoto opatření rozšířil Československý stát ve smyslu mírové smlouvy Saint-Germainské svou svrchovanost na část Vitorazka a Valčicka v hranicích, jichž konečné určení bylo zůstaveno mezinárodní komisi. V § 2 se stanoví, že působnost zákonů a nařízení, platných v Československé republice, rozšiřuje se na přivtělená území d n e m, kdy bude území, v §u 1 uvedené, z a b r á n o Československou republikou. Vzhledem k tomu je pro početí působnosti zákonů, platných v Československé republice, na přivtěleném území rozhodným nikoli den, kdy opatření Stálého výboru nabylo účinnosti, totiž den 31. července 1920 (§ 5), nýbrž den f a k t i c k é h o z a b r á n í přivtěleného území. Zdali však zabránění tohoto území, tudíž i obce Josefsschlagu, provedeno bylo již v době činu, dne 4. srpna 1920, či teprve později, není v rozsudku zjištěno, ba nalézací soud se touto otázkou vůbec neobíral, a ani spisy neposkytují ve směru tomto žádného podkladu. Nelze proto za tohoto stavu věci vysloviti se o rozhodné otázce, zda v době činu platil již v přivtěleném území zákon o podloudném vývozu ze dne 18. března 1920, čís. 188 sb. z. a n., zda tudíž jde o vývoz do c i z i n y, a zdali si toho byl obžalovaný také vědom.

Čís. 443.

Předražování (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n.).

Řetězovým obchodníkem není ten, kdo přepravil předměty potřeby z místa, kde jich bylo dostatek, na místo, kde se jich vůbec nedostávalo.

(Rozh. ze dne 14. května 1921, Kr I 49/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost státního zastupitelství do rozsudku lichevního soudu při krajském soudě v Plzni ze dne 22. října 1920, pokud jím byl obžalovaný Josef M. dle §u 259 čís. 3 tr. ř. sprostěn z obžaloby pro přečin dle §u 11 čís. 4 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost státního zastupitelství brojí toliko, dovolávajíc se důvodu zmatečnosti dle §u 281 čís. 9 a) tr. ř., proti sprostění obžalovaného Josefa M-a ve směru přečinu dle §u 11 čís. 4 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n. a domáhá se odsouzení obžalovaného Josefa M-a pro tento přečin podle obžaloby. Stížnosti nelze přiznati oprávnění. Nalézací